

JA SAM HRVATSKI DOMOLJUB I TO SA VELIKIM POČETNIM SLOVOM Mile Boban - Otporaš

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_ndh_drinjanin/2023-00_General_Drinjanin.htm

„DOBRO JUTRO DOBAR DAN VIDIMO SE SVAKI DAN“

JA SAM HRVATSKI DOMOLJUB, i to sa velikim početnim slovom

JA SAM HRVATSKI DOMOLJUB

Mijo Potkrajac <mijopotkrajac@gmail.com>

Dragi prijatelju,
Ništa zato. Ne ljutim se a ako bi se ljutija bilo bi to zato sto mi nisi napisa ko je taj Vjeko i da li ga poznaš.

Kot mene je sve po starome. Pomalo radim, pomalo trošin jer neman puno za trošiti a sto iman mi

je dovoljno. Nisam vrug da mi je malo. A ovo sto si mi posla san pročita i smisno je zato sto ne znan imena ko je ko. Ako ti nešto znas o tome, javi mi.

Javi mi kako si i sta deveras.

Pozdrav svima.

Mijo.

JA SAM HRVATSKI DOMOLJUB

“Ja sam hrvatski Domoljub, i to s velikim početnim slovom. To znači da izjavljujem da moja rodoljubna pripadnost i sve moje misli i sve moje djelatnosti su usmjerene u i prema tome pravcu. Ja sam ljubitelj pravde i pristaša demokratskih zasada. Ne vidim nijedno društvo niti društveni stalež ispred mene, osim sreće u jedinstvu hrvatskog naroda, koji je sačinjen od Hrvatica i Hrvata sjedinjenih istom krvlju, ujedinjenih istim jezikom i podređeni istoj zajedničkoj sudbini. Ja volim moj hrvatski narod, a mrzim samo ovu trenutnu i prolaznu antifašističku, u stvari neokomunističku i jugoslavensku vladu RH predsjednika Ive Josipovića, jer opravdano smatram da ovi posljednji ne mogu predstavljati veličinu i većinu mog hrvatskog naroda kao što ne mogu predstavljati ni njegovu sreću.

Hrvatski domoljubni prioritet kojeg državotvorni Hrvati danas osjećaju se vidi na svim hrvatskim portalima, i vidi se da taj njihov cilj vodi k oslobođenju našeg naroda od svih hipoteka prošlosti, kako ustaških, tako isto i partizansko/antifašističkih, kako iznutra tako i izvana. Hrvatsko domoljubni prioritet nastoji našem narodu pružiti one načine života koji njemu danas odgovaraju, njemu i njegovoj prirodi, i koji mu pomaže da se bolje izrazi na svim područjima svoje potrebe, zatim, u skladu svojih hrvatskih osjećaja stremi k tome da, na taj način, očuva osobitost svoga hrvatskoga naroda, kao i to da ga i dalje kultivira sistematskim odgajanjem njegovih najboljih ljudi i njegovanjem najvećih vrlina iz prošlosti.

Hrvatsko domoljubni osjećaj se bori za slobodu svog naroda, jer sloboda je jedina forma kroz koju narod može napredovati. Bori se za osnovna životna sredstva naroda zato što štiti njegova prava na postojanje i bori se za potreban prostor jer on predstavlja pravo ovog naroda da živi u svojoj vlastitoj Državi Hrvatskoj. Svojim konceptom unutarnje politike hrvatsko domoljubni osjećaj zato podrazumijeva napredak, jačanje i konsolidiranje egzistencije našeg naroda uvođenjem posebnog – za razliku od bivšeg YU sistema – načina života i takvih životnih zakona koji odgovaraju sa njegovom prirodnom inteligencijom i uljudbom, i koji njegovu osnovnu snagu mogu učiniti maksimalno djelotvornom. Konceptom vanjske politike, on podrazumijeva osiguranje razvoja putem očuvanja slobode i stvaranja najneophodnijih preduvjeta za život. Na taj način, u svezi sa vanjskom politikom, hrvatsko-domoljubni osjećaj se razlikuje od prethodnih monarhokraljevsko srpskim i srpsko-komunističkim učenjem, na primjer, u sljedećem: hrvatsko domoljubna vanjska politika u svijetu mora biti politika čuvanja i očuvanje hrvatskih granica, nasuprot politike popuštanja međunarodnim pritiscima, koji nas nagone da ozbiljno, sada, poslije 82 godine potpisivanja rimskih ugovora, da priznamo Poglavniku dru. Anti Paveliću, da on tada nije imao izbora osim potpisati te nametnute ugovore, ili ne imati ni ono što smo imali, a povijest nam govori da smo imali svoju, hrvatsku, **NEZAVISNU DRŽAVU HRVATSKU**. Otporaš.

Slike koje mi je poslao Udbin agent Milan Dorić, 25 veljače 2013.

Prva slika: U svatovima Mire i Slavice Barešića.

Pozadi slike piše: September 1985 – Stockholm / Švedska

Druga slika: Krunoslav Draganović + nejasno 1967/8. Na dnu: Draganović + Dorić M.

Treća slika: Pozadi piše: Ja, M. Dorić, Janko Mijatović, Nikola Štedul za vrijeme sastanka

HDP kod Nikole Štedula srpanj 1984.

Četvrta slika: S lijeva na desno: Dinko Dedić, glavni i odgovorni urednik Hrvatskog Tjednika iz Australije i visoki dužnosnik u organizaciji HDP. Do njega Mladen Schwartz, Pročelnik Odjela za politička pitanja Hrvatskog Državotvornog Pokreta, napisao POLITIČKE TEZE HDP-a, u Ludwigsburg-u, 10 Travnja 1983., Nikola Štedul

predsjednik HDP-a i Milan Dorić, Udbin agent koji je 1975. godina zakrvavio svoje ruke ubojstvom istaknutog Hrvata i žarkog hrvatskog rodoljuba Nikole Martinovića (1912-1975)

Peta slika: Omotnica u kojoj mi je Milan Dorić poslao te slike a ja primio u ponedjeljak 25 veljače 2013. Kako je došlo do toga? Ja sam pripremao knjigu **“PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA 1952-1969.** Trebala mi je informacija o Milanu Doriću glede Ilije Stanića, ubojice Maksa Luburića. Nazvao sam Živka Vasilja koji je živio u Stuttgartu da li mi može pronaći ime i adresu Milana Dorića za kojeg je Ante Vukić pisao da je Milan Dorić pomogao Iliji Staniću doći kod Maksa u Španjolsku. Par dana kasnije Živko mi je poslao Milana Dorića adresu a ne br. telefona, jer ga nije mogao naći. Ja sam se javio Milanu Dorić i tražio od njega podatke o Iliji Staniću. Milan Dorić je potpuno zaniijekao svu i svaku povezanost njega s Ilijom Stanić, ali mi je usput poslao ove slike i neke druge kopije nekih izvještaja. Ako se zagledate u sliku omotnice, nečitljiva je adresa, zato ju prepisujem:

Svaka čast Milane!

Je li to moguće da je hrvatska politička emigracija bila toliko naivno/slijepa ili je uistinu Udba bila nadmoćnija pa se olako uvlačila u državotvorne hrvatske redove. Ako se to dokaže da je Udba bila pametnija i nadmoćnija, onda je također istina da je dr. Franjo Tuđman isplivao iz njihovih redova, redova Titovih Udbaša, pa ih je sve redom prevario i, po uzoru PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA, koju je general Drinjanin u ISTARSKOJ DRINI br. 3/4 1964. godine napisao i poslao ju hrvatskim komunistima. Kada ju je dr. Franjo Tuđman pročitao, njom se oduševio i od ushićenja kliknuo: EUREKA, što znači: pronašao sam put kako osloboditi hrvatski narod i obnoviti Hrvatsku Državu. Što je prvi predsjednik RH dr. Franjo Tuđman iskoristio do maksimuma bivše okorijele YU Udbaše: Perkovića, Manolića, Boljkovca, Mesića, Bulata i druge, to je škola Vjekoslava Maksa Luburića, generala Drinjanina.

UDBINA GUJA U NJEDRIMA HRVATA

Dragi prijatelju Vjeko, Hvala na listi o udbašima koju si mi poslao. Mislim da imam tu listu. Ima njih mnogo. Ima neki Božo Bagarić, mislim druga osoba u vrhuški bosansko/hercegovačkih udbaša. Mislim negdje u lipnju 1986. godine održali su sastanak u Sarajevu na koji su morali svi Udbaši biti nazočni. Tu se je sve i o svemu raspravljalo. Spominjali su se mnogi iz emigracije koji su uveliko pomagali, direktno ili indirektno, Udbi. Spomenut ću samo tri osobe koje sam osobno poznao a koje Božo Bagarić na tom sastanku spominje. Usput, ovaj izvještaj je izišao na stranicama CENZURIRANO, mislim od Domagoja Margaretića, nisam baš siguran, ali, izgleda mi da te stranice više ne postoje. Mirko Vidović, (1) kum mojem sinu Mili, živi u Lyonu, Francuska, je spomenut u tom izvještaju kao suradnik ili doušnik Udbe. Osobno ja u to ne vjerujem. Zašto? Zato što bi onda mi državotvorni ili ne državotvorni Hrvati odmah dali vjerodostojnost Udbinim izvještajima, iako pozitivno znamo da je Udba koristila sve moguće načine, preko rodbine, prijatelja, svojte, poznanika itd., – a svi smo mi u neku ruku i nekim varijantama i vezama u emigraciji bili povezani – i širila dezinformacije najgore vrsti o onim Hrvatima koji su se imalo državotvorno hrvatski isticali, bilo to na političkom, športskom, kulturnom, društvenom ili religioznom polju. Uzmi, na primjer, knjigu DOSJEI UDBE O HRVATSKOJ EMIGRACIJI – Biblioteka, Dokumenti 2, Bonitas, Prozor, Laus, Split 2000. Tu u toj knjizi, dragi moj Vjeko, skoro svaki istaknuti

Hrvat u emigraciji je oklevetan i prikazan na najgori način, kao: lopovi, bitange, kradljivci, ubojice, neradnici, provokatori itd. Ja bih to, to jest ovu knjigu, Udbinu knjigu preinačio u prosto proširenu dimenziju, a ta dimenzija je: da su skoro svi oni – ili pojedinci – koji nisu spomenuti u ovoj Udbaškoj knjigi da su na jedan ili drugi način surađivali ili bili doušnici Udbe. Ali nije ni to točno, jer je bilo vrlo čestiti Hrvatica i Hrvata koji ni na jedan niti na drugi način nisu bili spomenuti nigdje, a u svojim srcima su nosili našu lijepu Hrvatsku i šakom i kapom pomagali hrvatsku osloboditeljsku borbu. Evo šta o meni u toj knjizi piše na stranici 60 i 61. Citiram cijeli tekst, pa ti sam sebi kaži i zaključi šta je i kakav je Udbin cilj bio pisati ovako o Hrvatima koji su se, svaki na svoj način, borili za oslobođenje Hrvatske:

“BOBAN MILAN 05112429

sin Petra, rođen 1939. godine u selu Sovići – Grude, Mostar, Hrvat, državljanstvo nepoznato, završio osnovnu školu, emigrant u Francuskoj. Po završetku osnovne škole bavio se zemljoradnjom u mjestu rođenja, a povremeno je odlazio i na sezonske radove u razna mjesta naše zemlje i nije zapaženo da je neprijateljski istupao. *(Ovo “...i nije zapaženo da je neprijateljski istupao...” treba analizirati i pronaći ŠTA BI TO MOGLO ZNAČITI i tko je u ovom slučaju bio taj “neprijatelj”. Onog puta kada se točno sazna tko je MILANU BOBANU bio taj neprijatelj, bit će svakome jasno zašto je UDBA klevetala i ocrnjivala svakog državotvornog Hrvata, a posebice one istaknute Hrvate koji su nešto značili u hrvatskoj političkoj emigraciji, mo. Otporaš.)* bio je sklon sitnim krađama i vršenju drugih prekršaja zbog čega je više puta kažnjavan po ZOP-u. *(Interesantno da Udba ovdje govori o krađama i kažnjavanjima a da ne iznosi ama baš uopće nikakve podatke i dokaze. Tipično udbaški! Ali što je za požaliti je to da i dan danas, poslije skoro četvrt stoljeća od nestanka udbaške države Jugoslavije, ima Hrvata koji još uvijek vjeruju u udbaške priče i njihove laži, pa im na taj način daju podršku i vjerodostojnost njihovim iskazima, mo. Otporaš.)* Koncem 1959. godine emigrirao u Italiju, a zatim u Francusku, gdje se stalno nastanio. Po odlasku u emigraciju povezo se s ekstremnom emigracijom, počeo neprijateljski djelovati protiv SFRJ *(i to je sav moj grijeh i svih onih koji su se borili protiv Jugoslavije, koju je UDBA vjerno čuvala, mo. Otporaš.)* i bio član HOP-a. Zbog spomenute djelatnosti nad Bobanom je zavedena kontrola, odnosno razrada... Obradom se došlo do podataka da je on blagajnik HOP-u, da je završio diverzantski kurs 1963. godine, da se priprema za diverzantske akcije i da je postao jedan od najekstremnijih emigranata. Dopisuje se s rodbinom i prijateljima iz Jugoslavije. Sadržaj pisama je neprijateljskog karaktera. Prijeti članovima SKJ, vrijeđa naše najviše partijsko i državno rukovodstvo, veliča snagu emigracije, poriče skorou propast režima u SFRJ i uspostavi NDH i šalje propagandni materijal neprijateljske sadržine u Jugoslaviju. *(I to su moji grijesi u borbi protiv Jugoslavije ili u borbi za Obnovu Hrvatske Države, koje mi Udba, Udbaši i njihovi simpatizeri pripisuju i ne mogu oprostiti, mo. Otporaš.)* Na prijedlog Okružnog javnog tužilaštva Okružni sud u Mostaru pokrenuo je marta 1965. godine krivični postupak i otvorio istragu protiv Boban Milana u njegovoj odsutnosti zbog krivičnog djela iz člana 109. KZ. *(Sada mi postaje jasnije zašto se je pokušavao atentat na mene u Parizu. U stan mi je došao poznat Hrvat u proljeće 1966. godine. Sjeli smo za stol. Izvadio je samokres i stavio ga na stol. Pitam ga zašto to radi. Uzrujano je rekao da su mu neki savjetovali i govorili da Bobana treba ubiti, a da je on njima rekao da je Boban Hrvat kao i mi, samo je razlika u tome što se mi s njim ne slažemo...mo. Otporaš.)* U cilju pasivizacije Boban Milana SDB je angažovala

njegova oca da putem prepiske utiče na njegovu pasivizaciju. *(Dragi prijatelju Vjeko, moji roditelji, ni otac ni mater, nisu znali ni čitati ni pisati. Bili su totalno nepismeni. Kada su moji roditelji došli posjetiti svoju djecu i unučad u San Francisco pred Božić 1972. godine, tada sam imao priliku mnogo vremena razgovarati sa mojim roditeljima. Pričali smo o svemu. Tada su mi rekli kako su oni, Udba, dolazili kod njih, mojih roditelja, kući i ko' bojagi u ime mojih roditelja meni pisma pisali, kao da to meni moji roditelji pišu. Danas, poslije preko pola stoljeća i više ja tih pisama nemam, ali znam da su neka djeca iz susjedstva pisali pisma mojim roditeljima nama djeci, meni u Pariz a pok. Bratu Rafi i sestrama u San Francisco, i da u tim pismima meni ima mnogo šarenila kojeg moji roditelji nikada meni ne bi pisali. Dakle, moglo bi se po ovome zaključiti da su Udbaši iz Mostara u ime mojih roditelja meni pisma pisali, mo. Otporaš.)* Međutim, Boban je i dalje ostao na pozicijama ekstremnih dijela emigracije i bio povezan s Šarcem Danom i drugim pripadnicima U.H.Njemačke. U informacijama DSIP od 2 juna 1970. godine navedeno je da je Milan uhapšen u Parizu i da je tom prilikom kod njega pronađena mašinka koju je posjedovao od 1966. godine tj. od momenta kada je učestovao u organiziranju grupe diverzanata koja je bila upućena u Jugoslaviju.” *(Tako Udba piše o meni u spomenutoj knjizi na strani 60 i 61. A koga Udba hvali, za sigurno nije državotvoran Hrvat, a još manje onaj koji Udbi vjeruje. Ja sam napustio Pariz u ponedjeljak 9 prosinca 1968. godine i sa tri kovčega, supruga, ja i dvoje nejake djece i 180 američkih dolara u džepu došao sam u San Francisco. Putnu kartu mi je u zajam od šest mjeseci platila međunarodna organizacija za izbjeglice u prekomorske zemlje. Dakle, kako se vidi i iz ovog udbaškog opisa i o “mojoj mašinki” u Parizu, još jedna u nizu udbaških laži protiv mene. Mo. Mile Boban, Otporaš.)* Josip Vrbić (2) (1939-2012) je bio jedan emigrantski piskaralo i za neke, da ne kažem mnoge, bio je interesantan, pa je tako, moglo bi se reći, i naš ili čiji god Josip Vrbić bio, mogao je biti interesantan i za američke obavještajne službe, a poznato je da sve službe iz svih država svijeta su obvezne uzajmio surađivati. Pa ako je Josip Vrbić bio u službi američkih agencija, onda se nije niti čuditi kako je Božo Bagarić u svojem izvještaju bosanskohercegovačkoj Udbi označio istoga kao suradnika Udbe. Što se tiče Joze Mihalja (3) (1935-2010) kojeg Božo Bagarić također spominje u svojem izvještaju od lipnja 1986. godine kao suradnika Udbe, rekao bih isto što sam rekao i za Mirka Vidovića i Josipa Vrbića. Tko je poznavao ovu trojicu, po njihovu vladanju mogao se je osvjedočiti da su više bili paradni Hrvati, dobro mokrog jezika a vrlo malih učinaka.

Dragi moj prijatelju Vjeko ne znam koliko će te ovo ili hoće li te ovo imalo zanimati, ali, eto, ja se odulji u nadi da bi te ove informacije mogle zanimati. Želim tebi i tvojoj obitelji Sretan Uskrs! kao i naš dragi nadolazeći hrvatski državni praznik Deseti Travnja!

Primi moje iskrene pozdrave. **Bog! Mile Boban, Otporaš. ZDS!**

„ZAKLELA SE ZEMLJA RAJU DA SE SVE I SVEMIRSKJE TAJNE SAZNAJU“⁷

u 5 godina skupljeno 1.000 poveznica – UFO

<http://www.safaric-safaric.si/UFO.htm>

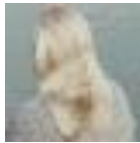
<http://www.safaric-safaric.si/AGIZ.htm>

http://safaric-safaric.si/Google_Maps_dragutin.htm

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/AGIZ-dragutin_ZDS---2022.htm

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_ndh_drinjanin/2023-00_General_Drinjanin.htm

[General_Drinjanin_Maks_Luburić-Google_Otporas_dragutin](#)

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/@zds_otporas/zds_otporas-045/@zds_Otporas_Ljekic-045.htm